

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΚΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).— Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).— Ὁ δευτερός ἔρωσ, διήγημα Γρ. Δ. Ξινοπούλου.— Ὁ Δίκηνσ κατ' οἶκον.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, κατὰ ἑξαμήνας 6, τῷ ἑσωτερικῷ 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Διευθρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσῆμου καὶ χαρτονομισμάτων

Τότε, εἶπεν ὁ Κοκονάσ, ἐγερθεῖς καὶ λαζῶν τὸν Δελζιμὸλ ἐκ τοῦ βραχίονος, παρατήρησε τὴν ἔλαφον ἐκεῖνην. (Σελ. 245)

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετὰφ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.
[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ Ἀλανσῶν κατ' ἀρχὰς ἐκινήθη ὅπως ἀοπάση ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ βασιλέως τὸ βιβλίον. Ἀλλὰ καταχθονία τις σκέψις τὸν ἀνεχάιτισε. Φρικῶδες μειδίαμα διήλθε τῶν πελιδνῶν χειλέων του. Ἐφερε δὲ τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἀνθρώπος θαμβωθεῖς.

Εἶτα βαθμηδὸν συνελθὼν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, εἶπε:
— Καὶ πῶς, βασιλεῦ, τὸ βιβλίον αὐτὸ

περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ;

— Ἀπλούστατα τὴν πρωίαν ταύτην ἀνέβην εἰς τοῦ Ἐρρικέττου διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἦναι ἔτοιμος. Καὶ ἐκεῖνον μὲν δὲν εὔρον. Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως εὔρον τὸν θησαυρὸν τοῦτον, καὶ κατέβην ἀμέσως ἐδῶ ὅπως τὸν ἀναγνώσω ἀνέτως.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἔφερεν αὐθις τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, ὅπως στρέψῃ τὸ κολημένον φύλλον.

— Βασιλεῦ, ἐψέλλισεν ὁ Ἀλανσῶν, οὐτινος αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὠρθῶθησαν καὶ ἠσθάνετο φοβερὰν ἀγωνίαν, ἠρχόμεν διὰ νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἀφετέ με νὰ τελειώσω τὸ κεφάλαιον τοῦτο, Φραγκίσκε, καὶ ἔπειτα μοὶ λέγετε πᾶν ὅ,τι θέλετε. Ἐχῶ ἄχρι τοῦδε ἀναγνώσει ἡ μάλλον καταφάγει πεντήκοντα σελίδας.

— Ἡτοι ἐγεύθη εἰκοσιπεντάκις τὸ δηλητήριον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φραγκίσκος. Ὁ ἀδελφός μου εἶναι νεκρός.

Τότε ἐσκέφθη ὅτι οὐχὶ ἀπλή σύμπτωσις, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἴσως νυδόκησεν οὕτω.

Ὁ Φραγκίσκος ἀπέμαξε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸν παγερὸν ἰδρωτὰ ὅστις ἀνέβλυζεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ περιέμεινεν ἀφρονος, ὡς διέταξεν ὁ ἀδελφός του, τὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου.

Ν'

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ὁ Κάρολος ἐξηκολούθει ἀναγινώσκων. Κατεβρόχθιζε περιέργως τὰς σελίδας, ὧν ἑκάστη, ὡς εἶπομεν, εἶτε ἕνεκα τῆς ὑγρασίας, ἐν ἣ εἶχε μείνει ἐπὶ μακρὸν τὸ βιβλίον, εἶτε ἕνεκα ἄλλης τινος αἰτίας, ἥτο κεκολλημένη μετὰ τῶν ἄλλων.

Ὁ Ἀλανσὼν παρετῆρει ἀτενῶς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θέαμα, οὐτινος διέβλεπε μόνον τὴν λύσιν.

— Ὡ! ἐψιθύρισε τί θὰ συμβῆ ἐδῶ; Καὶ τί! θὰ ἀναχωρήσω, θὰ ἐξορισθῶ, θὰ μεταβῶ πρὸς ἀναζήτησιν φαντασιώδους θρόνου, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος μόλις μάθη τὴν ἀσθένειαν τοῦ Καρόλου θὰ καταλάβῃ φρουρίον τι εἰς εἴκοσι λευγῶν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης ἀπόστασιν, παραμονεύων τὸ κυνήγιον, ὅπερ ἡ τύχη μᾶς ρίπτει, καὶ θὰ δύναται δι' ἐνὸς πηδήματος νὰ εὑρεθῆ ἐδῶ; Ὡ! τοιουτοτρόπως, πρὶν ἢ ἔτι ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας μάθη τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ μας, ἄλλη δυναστεία θὰ κἀθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου;... Ἄ! εἶναι ἀδύνατον!

Αἱ σκέψεις αὗται εἶχον ἀναχαιτίσει τὸν Φραγκίσκον θελήσαντα νὰ κωλύσῃ τὸν Κάρολον ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀναγνώσεως. Ἦτο ἡ ἐπίμονος ἐκείνη εἰμαρμένη, ἥτις ἐφαίνετο καταδιώκουσα τοὺς Βαλοᾶ καὶ προφυλάττουσα τὸν Ἑρρίκον, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας ὁ δούξ ἀπεπειράτο ἀπαξ ἔτι ν' ἀντενεργήσῃ.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ ἀπέναντι τοῦ Ἑρρίκου σχέδιόν του μετεβλήθη. Ὁ Κάρολος καὶ οὐχὶ αὐτὸς εἶχεν ἀναγνώσει τὸ δηλητηριασμένον βιβλίον, ὁ Ἑρρίκος ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ καταδεδικασμένος εἰς θάνατον. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ εἰμαρμένη ἔσωζεν αὐτόν, ἔπρεπε νὰ μείνῃ, διότι ὁ Ἑρρίκος, αἰχμάλωτος ἐν Βιγκέναις ἢ ἐν Βαστίλλῃ, ἦτο ἡσσαν ἐπίφοβος ἢ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐπὶ κεφαλῆς τριακοντακισχιλίων ἀνδρῶν.

Ὅθεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν ἄφισε τὸν Κάρολον νὰ τελειώσῃ τὸ κεφάλαιόν του, ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν ἐγείροντα τὴν κεφαλήν:

— Ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε, ἐπεριμένειν διότι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης με διέταξε, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης μου δυσχερασίας, διότι εἶχον σπουδαιότατα νὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

— Ἄ! εἰς τὸν διάβολον! εἶπεν ὁ Κάρολος, οὐτινος αἱ ὠχραὶ παρειαὶ ἤρξαντο βαθμηδὸν πορφυρούμεναι, εἶτε διότι εἶχε καταβάλει μεγάλην ζέσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἶτε διότι τὸ δηλητηριονεῖχεν ἀρχίσει ἐνεργεῖν. Εἰς τὸν διάβολον! Ἄν ἔρχεσαι πάλιν νὰ μοῦ ἐπαναλάβῃς τὰ αὐτὰ, θὰ ἀναχωρήσῃς, ὡς ἀνεχώρησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ἀπηλλάγην ἐκεῖνου, θὰ ἀπαλλαγῶ καὶ σοῦ. Οὐτε λέξιν πλέον περὶ τούτου.

— Ἀλλὰ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, δὲν θὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως ἄλλου τινός. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης με προσέβαλεν εἰς τὸ πλέον ἐγκάρδιόν μου αἰσθημα, ἦτοι εἰς τὴν πρὸς αὐ-

τὴν ἀφοσίωσίν μου ὡς ἀδελφοῦ, καὶ εἰς τὴν πίστιν μου ὡς ὑπηκόου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι προδότης.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Κάρολος στηρίζας τὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ βιβλίου, σταυρώσας τοὺς πόδας καὶ παρατηρῶν τὸν Ἀλανσῶν ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἐπιβάλλει ἐαυτῷ διὰ τῆς βίας τὴν ὑπομονήν. Ἐμπρός, κάποιον νῆα φήμη, κάποιον πρωϊνὴν καταγγελίαν!

— Ὁχι, βασιλεῦ. Βεβαιότης, συνωμοσία, τὴν ὁποίαν ἡ γελοία μου ἀβρότης με ἐμπόδισεν ἄχρι τοῦδε νὰ σᾶς ἀποκαλύψω.

— Συνωμοσία! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν αὐτὴν τὴν συνωμοσίαν.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ κυνηγᾷ διὰ τοῦ ἱέρακος πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Βεζινέ, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας θὰ φθάσῃ εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ὅπου στίφος φίλων τὸν περιμένει νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ.

— Ἄ! τὸ εἴξευρα! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἀκόμη μία καλὴ συκοφαντία κατὰ τοῦ πτωχοῦ μου Ἑρρικέττου! Ἐ! πότε θὰ τελειώσετε με αὐτόν;

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν θὰ ἀναγκασθῆ νὰ περιμείνῃ πολὺ ὅπως βεβαιωθῆ ἂν ὅ,τι εἶπον αὐτῇ ἦναι συκοφαντία ἢ ὄχι.

— Καὶ πῶς;

— Διότι τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁ γαμβρός μας θὰ ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Κάρολος ἠγέρθη.

— Ἄκουσε, εἶπε, θέλω διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ φανῶ ὅτι ἐπίστευσα εἰς τὰς καταγγελίας σας. Ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ, σὲ καὶ τὴν μητέρα σου, ἡ φορὰ αὕτη εἶναι ἡ τελευταία.

Εἶτα ὑψώσας τὴν φωνήν:

— Προσκαλέσατε, εἶπε, τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας!

Εἰς τῶν φρουρῶν ἐκινήθη ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγήν, ἀλλ' ὁ Ἀλανσῶν τὸν ἀνεχαίτισε διὰ χειρονομίας.

— Κακὸν μέσον, ἀδελφέ μου, εἶπεν. Οὕτως οὐδὲν θὰ μάθετε. Ὁ Ἑρρίκος θὰ ἀρνηθῆ, καὶ διὰ τινος σημείου θὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συνενόχους του, οἱ ὅποιοι θὰ γείνωσιν ἄφαντοι. Εἶτα ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ θὰ κατηγορηθῶμεν, ὄχι μόνον ὡς ὄνειροπόλοι, ἀλλὰ καὶ ὡς συκοφάνται.

— Τί λοιπὸν θέλετε;

— Ἐν ὀνόματι τῆς ἀδελφότητός μας, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ με ἀκούσῃ, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀφοσιώσεώς μου, τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγνωρίσῃ, νὰ μὴ σπεύσῃ εἰς τίποτε. Ἐνεργήσατε, βασιλεῦ, ὅπως ὁ ἀληθὴς ἔνοχος, ὁ ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν προδίδων κατὰ δόξαν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητά καὶ περιμένων καταλληλὸν εὐκαιρίαν διὰ νὰ προδώσῃ Αὐτὴν καὶ ἐν πράγματι, ἀποδεχθῆ ἐπὶ τέλους ὡς ἔνοχος, καὶ τιμωρηθῆ ἐπαξίως.

Ὁ Κάρολος οὐδὲν ἀπήντησεν. Πορευθεὶς ἠνέφξε τὸ παράθυρον. Τὸ αἶμα συνέρρεεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του.

Ἐπὶ τέλους στραφεὶς ὀρμητικῶς εἶπεν:

— Καὶ σεῖς τί θὰ ἐκάμνετε;

— Θὰ διέτρεσον νὰ περικυκλώσωσι τὸ δάσος τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, διὰ τριῶν λόγων ἐλαφρῶν ἰππέων, οἵτινες εἰς ὠρισμένην ὥραν, τὴν ἑνδεκάτην παραδείγματός χάριν, νὰ κινήσωσι καὶ νὰ ἐξερευνήσωσιν ὅλον τὸ δάσος, βαδίζοντες πρὸς τὴν σκιαὰν Φραγκίσκου τοῦ Α', τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ τύχης θὰ ὠρίζον ὡς τόπον συνεντεύξεως διὰ τὸ γεῦμα. Εἶτα, ὅταν, προσποιούμενος πάντοτε ὅτι ἀκολουθῶ τὸν ἱερακὰ μου, ἤθελον ἰδῆ τὸν Ἑρρίκον ν' ἀπομακρυνθῆ, θὰ ἔτρεχον καλπάζων εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, ὅπου θὰ συνελάμβανον αὐτὸν μετὰ τῶν συνενόχων του.

— Ἡ ἰδέα εἶναι καλὴ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἄς προσκαλέσωσι τὸν ἀρχηγὸν τῶν φρουρῶν μου.

Ὁ Ἀλανσῶν ἐξήγαγε τοῦ ἐπενδύτου του ἀργυρᾶν συρίκτραν, κρεμασμένην ἀπὸ χρυσῆς ἀλύσεως καὶ ἐσύριξεν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν φρουρῶν εἰσῆλθεν.

Ὁ Κάρολος προχωρήσας ἔδωκεν αὐτῷ τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς, χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἐν τούτοις, ὁ μέγας θηρευτικὸς αὐτοῦ κύων, ὁ Ἀκταίων, εἶχεν ἀρπάσει τι, μεθ' οὗ ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ δαπέδου διασχίζων αὐτό, καὶ πηδῶν ὡς τρελλός.

Ὁ Κάρολος στραφεὶς ἐξέπεμψε φοβερὰν βλαφημίαν. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος σχιζόμενον ἦτο τὸ περὶ κυνηγίου πολυτιμον βιβλίον, οὐτινος ὡς εἶπομεν δὲν ὑπῆρχον ἢ τρία ἀντίτυπα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ τιμωρία ὑπῆρξεν ἴση πρὸς τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Κάρολος ἤρπασε μάλιστα καὶ ἡ λωρὶς αὐτῆς περιέβαλε τρεῖς τὸ ζῶον. Ὁ Ἀκταίων ἔρριξε κραυγὴν ὀδύνης καὶ κατέφυγεν ὑπὸ μεγάλῃν τράπεζαν, κεκαλυμμένην διὰ τάπητος.

Ὁ Κάρολος ἔλαβε τὸ βιβλίον καὶ μετὰ χαρᾶς εἶδεν ὅτι δὲν ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ ἢ μόνον ἓν φύλλον, καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐκ τοῦ κειμένου, ἀλλὰ περιέχον εἰκόνα τινά.

Ἔθετο αὐτὸ ἐπὶ μέρους, ὅπου ὁ Ἀκταίων δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ φθάσῃ, ἐνῶ ὁ Ἀλανσῶν τὸν παρετῆρει ἀνήσυχος, διότι ἐπεθύμει ὅπως τὸ βιβλίον, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὴν φοβερὰν ἀποστολήν του, μὴ μείνῃ ἐπὶ πλέον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Καρόλου.

Ἐξ ὠρι εἰσήμανον.

Ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ὤφειλε νὰ καταβῆ εἰς τὴν αὐλήν, ἔνθα περιέμενον αὐτὸν ἐτοίμη κατὰ πάντα ἡ θηρευτικὴ συνοδία. Οἱ κυνηγοὶ ἔφερον εἰς χεῖρας τοὺς ἱερακὰς τῶν κεκαλυμμένων ἔχοντας τὴν κεφαλήν, ἐνῶ ἄλλοι ἔφερον ἐπὶ ταινιῶν κρεμάμενα τὰ κέρατα, μὴ ὁ βασιλεὺς, βαρυνθεὶς τὸ δι' ἱερακῶν, κυνήγιον, ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ θηρεύσῃ ἔλαφόν τινα ἢ αἰγαγρον.

Ὁ βασιλεὺς κατέβη, ἀφοῦ πρῶτον ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς ὀπλοθήκης του. Ὁ Ἀλανσῶν ἠκολούθει ἑκάστην τῶν κινήσεων του διὰ φλογεροῦ βλέμματος καὶ μετ' ἀπελπισίας τὸν εἶδε νὰ θέσῃ τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Κατερχόμενος ὁ Κάρολος ἔστη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Τὰ γόνυ τῆς τοῦ Ἀλανσὼν ἔτρεμον ἐπίσης ὡς καὶ τὰ τοῦ βασιλέως.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ὁ δοῦξ ὅτι ἐπαπειλεῖται θύελλα.

— Θύελλα τὸν Ἰκνούαριον! ἀνέκραζεν ὁ βασιλεὺς. Εἰσθε τρελλοί! Ἔχω σκοτοδινιάσεις. Τὸ δέρμα μου εἶναι ξηρόν. Αἰσθάνομαι ἀτονίαν μεγάλην. Νά, αὐτὸ εἶναι.

Καὶ προσέθετο χαμηλῆ τῆ φωνῆ:

— Ὅλ' μὲ φονεύσῃ με τὰ μίσῃ καὶ τὰς συνωμοσίας τῶν.

Φθάσας ὁμῶς εἰς τὴν αὐλὴν ἀνέλαβεν. Ὁ δροσερὸς τῆς πρωΐας ἀήρ, αἰ κραυγαῖ τῶν κυνηγῶν, αἰ ἐπευφημῖαι τῶν ἐκεῖ συνηγμένων, ἐπήνεχον ἐπὶ τοῦ Καρόλου τὸ σύνθημα ἀποτέλεσμα.

Ὁ βασιλεὺς ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως καὶ κατέστη φαίδρῶς.

Ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Ἑρρίκον, εἶδε δὲ αὐτὸν παρὰ τῆ Μαργαρίτας.

Οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι σύζυγοι ἐφάνιντο μὴ δυνάμενοι ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀλλήλων. Τόσφ πολὺ ἠγαπῶντο.

Ἰδὼν τὸν Κάρολον ὁ Ἑρρίκος ἔδραμε παρ' αὐτῶ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἰππεύεις ὡς ἂν ἐπρόκητο καὶ κυνηγῆσαι δροκιάδας, Ἑρρίκέττο! Καὶ ὁμῶς σήμερον θὰ κυνηγήσωμεν πτηνὰ.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν:

— Ἄγωμεν, κύριοι. Πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν τὸ κυνήγιον εἰς τὰς ἑννέα, εἶπε, συνεσπασμένους ἔχων τὰς ὄφρυς καὶ διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀπειλητικῆς.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐθεῖτο ταῦτα πάντα ἐξ ἐνὸς παραθύρου τοῦ Λούβρου, ἐφάνετο δὲ ἡ ὠχρὰ μόνον κεφαλὴ τῆς, ἐνῶ τὸ λοιπὸν σῶμά τῆς ἦτο ἐν τῇ σκιᾷ.

Ἡ συνοδία ἐκείνη, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Κάρολον, ἐξῆλθε τοῦ Λούβρου καὶ ὡς χιονοστιβῆς ἐχύθη εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Γερμαροῦ, ἐν μέσφ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ λαοῦ, ἐπευφημοῦντος τὴν νέον βασιλέα, ὅστις ἔβαινε περιφροντὶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, τοῦ λευκοτέρου χιόνος.

— Τί σὰς εἶπεν; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα τὸν Κάρολον.

— Μὲ συνεχάρει διὰ τὴν εὐκίνησιν τοῦ ἵππου μου.

— Τοῦτο μόνον;

— Αὐτό.

— Τότε κάτι γνωρίζεις.

— Τὸ φοβούμαι.

— Ἄς εἴμεθα λοιπὸν προσεκτικοί.

— Ὁ Ἑρρίκος ἐμεδίχασε τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο μεδιμάκον, ὅπερ ἐσήμαινε διὰ τὴν Μαργαρίταν πρὸ πάντων: Ἐσο ἡσυχος, φίλη μου.

Ἡ Αἰκατερίνα μόλις εἶδε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐξελθῶν τοῦ Λούβρου, κατέλιπε τὸ παράθυρον.

Εἶχεν ὁμῶς παρατηρήσει τὴν ὠχρότητα τοῦ Ἑρρίκου, τὰς νευρικὰς αὐτοῦ ἀνασκιρτήσεις, καὶ τὰς χαμηλῆ τῆ φωνῆ μετὰ τῆς Μαργαρίτας συνομιλίας του.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο ὠχρὸς, διότι δὲν ἦτο αἰματώδης καὶ ἐν ταῖς περιστάσεσι καθ' ἃς ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ του, τὸ αἷμά του ἀντὶ νὰ ἀνδράχῃ εἰς τὴν κεφαλὴν συνέρρεεν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἐπίστατο νευρικὰς ἀνασκιρτήσεις, διότι ὁ τρόπος, δι' οὗ εἶχε δεχθῆ αὐτὸν ὁ Κάρολος, τόσφ διάφορος τοῦ συνήθους, εἶχε κάμει εἰς αὐτὸν βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

Ἐπὶ τέλους συνωμίλει ἰδιαιτέρως μετὰ τῆς Μαργαρίτας, διότι ὡς δὲν ἀγνοοῦμεν, οἱ δύο αὐτοὶ σύζυγοι εἶχον συνομολογήσει, ἐν τῇ πολιτικῇ, συμμαχίαν ἐπιθετικὴν καὶ ἀμυντικὴν.

Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνα εἶχεν ἐρμηνεύσει διχόφωρως ταῦτα πάντα.

— Τὴν φορὰν ταύτην, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, μειδιῶσα τὸ φλωρεντινὸν αὐτῆς μειδιάμα, πιστεύω ὅτι τὴν ἔπαθεν αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς Ἑρρίκέττος.

Εἶτα ὅπως βεβαιώθη κάλλιον περὶ τούτου, ἀφοῦ περιέμεινε ὀλίγον, ἄχρις οὗ καὶ ὁ τελευταῖος τῶν κυνηγῶν κατέλιπε τοὺς Πικρισίους, ἐξῆλθε καὶ αὐτῆ τῶν δωματίων τῆς, διῆλθε τὸν διάδρομον, ἀνέβη τὴν μικρὰν ἐλικοειδῆ κλίμακα καὶ διὰ τῆς δευτέρας κλειδῶς, ἣν εἶχεν ἀνοίξασα εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἑρρίκου.

Μάτην ἠρεύνησεν ἐν αὐτοῖς ὅπως εὔρη τὸ βιβλίον. Οὐδὲν εὔρεν.

— Ἰσως ὁ Ἀλανσὼν τὸ ἐπῆρεν ὀπίσω, εἶπεν. Ἐπράξε φρόνιμα.

Καὶ κατέβη εἰς τὰ δώματά τῆς, σχεδὸν βεβαία τὴν φορὰν ταύτην ὅτι τὸ σχέδιόν τῆς ἐπέτυχε.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἐβάδιζε πρὸς τὸν Ἁγιον Γερμαρόν, ὅπου ἔφθασε μετὰ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἐσπευσμένην πορείαν. Οὐδ' ἀρίππευσαν κἄν εἰς τὸ παλαιὸν φρούριον, ὅπερ πένθιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὑψοῦτο ἐν μέσφ διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ λόφου οἰκιῶν. Διῆλθον τὴν ξυλινὴν γέφυραν, κειμένην τότε ἀπέναντι τοῦ δένδρου, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι καλεῖται Ἀρὺς τοῦ Σουλίου. Εἶτα ἐποίησαν σημεῖον εἰς τὰς σηματοστολιστοὺς λέμβους, αἵτινες ἠκολούθουν τὴν συνοδίαν, προσκαλέσαντες αὐτὰς ἵνα διευκολύνωσι τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ.

Ἀμέσως δὲ πᾶσα ἡ φαίδρα ἐκείνη νεότης, ἡ ὑπὸ τόσφ διαφορῶν συμπεφρόντων ὠθουμένη, ἤρξατο βαδίζουσα, τοῦ βασιλέως προπορευομένου, ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς λειμῶνος τοῦ ἀνερχομένου μέχρι τοῦ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ λόφου τοῦ Ἁγίου Γερμαροῦ δάσους, ὅστις αἴφνης λαμβάνει τὴν ὄψιν μεγάλου τάπητος ποικιλοχρόου, περὶ ὃν ἀργυρᾶν ταινίαν φαίνεται σχηματίζων ὁ ἀφρώδης ποταμὸς.

Ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἰππεύοντος πάντοτε τὸν λευκὸν αὐτοῦ ἵππον καὶ κρατῶντος εἰς τὴν χεῖρα τὸν εὐνοούμενον του ἰέρακα, ἐβάδιζον οἱ ὑπηρέται, οἵτινες φέροντες πρασίνοισι ἐπενδύτας καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐξηρεύων τοὺς παρὰ τὸν ποταμὸν ῥοδοδαφνώνας.

Τότε ὁ ἥλιος, ὅστις ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκρύπτετο ὀπίσθεν τῶν νεφῶν, ἐξῆλθεν αἴφνης τοῦ πενθίμου ἐκεῖνου ὠκεανοῦ, εἰς ὃν ἐφάνετο βεθυθισμένος. Χρυσή τις ἀκτὶς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς φαίδρας ἐκείνης συνοδίας περιβλαύσασα αὐτὴν διὰ χειμάρρου φωτός.

Τότε, ὡσεὶ περιέμενε ὅπως λαμπρὸς ἦλιος φωτίσῃ τὴν ἡττάν του, ἐρωδιὸς ἀπέπτη ἐκ μέσου τοῦ ῥοδοδαφνώνος, ῥήξας παρατεταμένην ἀλγους κραυγὴν.

— Ἄου! ἄου! ἀνέκραζεν ὁ Κάρολος, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἰέρακός του καὶ ἀφίσας αὐτὸν κατὰ τοῦ φυγάδος.

— Ἄου! ἄου! ἐκραύγασαν πάντες ὅπως ἐνθαρρύνωσι τὸ πτηνόν.

Ὁ ἰέραξ θαμβωθείς ἐπὶ στιγμὴν ὑπὸ τοῦ φωτός, ἐστράφη περὶ αὐτὸν, περιγράφας κύκλον, ἀλλ' αἴφνης διακρίνας τὸν ἐρωδιὸν ὤρμησεν ἀκατάσχετος κατ' αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ ἐρωδιός, ὅστις ἦτο συνετὸν πτηνόν, ἀποπτάς εἰς πεντήκοντα βηματίων ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἀπόστασιν, εἶχε ἀρκούντως ἀπομακρυνθῆ, ἢ μᾶλλον ἀνυψωθῆ, ὡς ἐκ τούτου, ὅτε διέκρινεν αὐτὸν ὁ ἐχθρὸς του ἦτο ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους πόδας ὑψωμένος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, εὐρῶν δὲ εἰς τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα μέρη τὸν ἀναγκαῖον ἀέρα εἰς τὰς ἰσχυράς του πτέρυγας ἀνυψοῦτο ταχέως.

— Ἄου! ἄου! Σιδερομύτη! Ἀνέκραζεν ὁ Κάρολος, ἐνθαρρύνων τὸν ἰέρακά του. Ἀπόδειξέ μας ὅτι εἶσαι ἀπὸ καλὸν γένος. Ἄου! ἄου!

Ὡσεὶ ἐνόησε τὴν ἐνθάρρυνσιν ταύτην, τὸ εὐγενὲς πτηνὸν ὤρμησεν ὡς βέλος διατρέχον διαγώνιον, μέλλουσαν νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν κατακόρυφον γραμμὴν, ἣν ἠκολούθει ὁ ἐρωδιός; ἀνυψούμενος πάντοτε ὡσεὶ ἤθελε νὰ γείνη ἄφαντος εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

— Ἄ δειλέ! ἐκραύγασεν ὁ Κάρολος, ὡσανεὶ ὁ φυγάς ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ, καλπάζων καὶ ἀκολουθῶν τὸ κυνήγιον ὡς ἠδύνατο, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως μὴ ἀπωλέσῃ οὐδὲ στιγμὴν τὰ δύο πτηνὰ. Ἄ! δειλέ! Φεύγεις! Ὁ Σιδερομύτης μου εἶναι ἀπὸ γένος. Περίμεινε! περίμεινε! Ἄου! ἄου! Σιδερομύτη. Ἄου!

Καὶ πράγματι ἡ πάλῃ ἦτο περιέργος. Τὰ δύο πτηνὰ προσήγγιζον πρὸς ἀλλήλα, ἢ μᾶλλον ὁ ἰέραξ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν ἐρωδιόν.

Ἀλλὰ ποῖον τῶν δύο πτηνῶν θὰ ἔμενε ἀνωθεν κατὰ τὴν πρώτην προσβολὴν; Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα.

Ὁ φόβος εἶχε καλλιτέρας πτέρυγας ἢ τὸ θάρρος.

Ὁ ἰέραξ παρασυρθεὶς ἀπὸ τῆς ὀρμῆς τῆς πτήσεως διῆλθεν ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἐρωδιού, ὃν ὤφειλε νὰ καταβάλλῃ. Ὁ ἐρωδιὸς ἐπωφεληθεὶς τὸ πλεονέκτημα τῆς θέσεώς του ἐπληξεν διὰ τοῦ μακροῦ ῥάμφους του τὸν ἐχθρόν.

Ὁ ἰέραξ, πληγείας ὡσεὶ δι' ἐγχειριδίου, ἐποίησε τρεῖς στροφὰς περὶ αὐτὸν ὡσεὶ ζαλισμένος, καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι θὰ κατήρηστο. Ἄλλ' αἴφνης, ὡς τραυματισθεὶς πολεμιστῆς ὅστις ἐγείρεται φοβερώτερος, ἔρρηξεν ὡς εἶαν καὶ ἀπειλητικὴν κραυγὴν καὶ ἐπανέλαβε τὴν κατὰ τοῦ ἐρωδιού πτήσιν του.

Ὁ ἐρωδιὸς εἶχεν ἐπωφεληθῆ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας στιγμάς, καὶ μεταβαλὼν διεύθυνσιν ἐζήτησε νὰ κερδίσῃ ἀπόστασιν. Ἄλλ'

ὁ ἰέραξ ἦτο εὐγενὲς πτηνὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀξυδερκέστατον.

Ἐπανελάβε λοιπὸν τὸ αὐτὸ τέχνασμα, καὶ ὤρμησε διαγωνίως κατὰ τοῦ ἐρωδιού, ὅστις ἔρρηξε δύο ἢ τοὺς κραυγὰς ἀπελπισίας καὶ προσεπάθησε ν' ἀνυψωθῆ αὐθις καθέτως, ὡς τὴν πρώτην φοράν.

Μετὰ τινα δευτερόλεπτα, τὰ δύο πτηνὰ ἐπλησίαζον νὰ γεινώσιν ἄφικτα. Ὁ ἐρωδιὸς δὲν ἐφαίνετο μεγαλύτερος κορυδαλοῦ, καὶ ὁ ἰέραξ ἐφαίνετο μέλαινα στιγμὴ, βαθμηδὸν καθιστάμενος ἀδιόρατος.

Οὔτε ὁ Κάρολος, οὔτε οἱ αὐλικοὶ ἠκολούθουν πλέον τὸ κυνήγιον. Ἐκαστος ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του τὰ ὄμματα ἔχοντες προσηλωμένα ἐπὶ τῶν δύο πτηνῶν.

— Εὐγε! εὐγε! Σιδερομύτη! ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Κάρολος. Ἰδέτε, κύριοι, εἶναι ἐπάνωθεν. Ἄου! ζου!

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ὁμολογῶ ὅτι οὐδὲν αὐτῶν βλέπω πλέον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Καὶ ἐγὼ ὁμοίως, προσέθετο ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί! ἀλλὰ ἂν δὲν τὰ βλέπης, Ἐρρικέττο, δύνασαι νὰ τὰ ἀκούσης, εἶπεν ὁ Κάρολος, τουλάχιστον τὸν ἐρωδιόν. Δὲν ἀκούεις; Ζητεῖ χάριν!

Καὶ πράγματι δύο ἢ τρεῖς κραυγαὶ ἄλλοι, ἄς μόνον οὐς ἐξησκημένον ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ, κατῆλθον ἀπὸ τοῦ ὕψους.

— Ἄκουσε, ἄκουσε, εἶπεν ὁ Κάρολος. Καὶ τώρα θὰ ἰδῆς αὐτὰ νὰ καταβαίνουν ταχύτερον πολὺ ἢ ὅσον ἀνέβησαν.

Τῷ ὄντι δὲν εἶχε τελειώσει τοὺς λόγους τούτους ὁ βασιλεὺς, καὶ τὰ δύο πτηνὰ ἤρχισαν νὰ φαίνωνται αὐθις.

Ἦσαν δύο μέλαινα στιγμαί, ἀλλ' ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτῶν ἕκαστος ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἰέραξ ἦτο ἄνωθεν.

— Ἰδέτε! ἰδέτε! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, Ὁ Σιδερομύτης τὸν κρατεῖ.

Καὶ πράγματι ὁ ἐρωδιός, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρπακτικοῦ πτηνοῦ, οὐδὲ ἂν νὰ ὑπερασπισθῆ ἀπεπειράτο. Κατήρχετο ταχέως πληττόμενος ἀπαύστως ὑπὸ τοῦ ἰέρακος, κραυγάζων μόνον. Αἴφνης συνέστυλε τὰς πτέρυγας καὶ ἤρχισε νὰ πίπτῃ ὡς λίθος. Ὁ ἰέραξ ἔπραξε τὸ αὐτό. Καὶ ὅτε ὁ ἐρωδιὸς ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πτήσιν του, τελευταῖον κτύπημα βράμφους τὸν ἐτελείωσε. Τότε ἐξηκολούθησε νὰ πίπτῃ στρεφόμενος περὶ αὐτόν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν προσήγγιζεν εἰς τὴν γῆν, ὁ ἰέραξ ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, ῥήξας κραυγὴν θριαμβοῦ, καλύψασαν τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἠττηθέντος.

— Τὸν ἰέρακα! τὸν ἰέρακα! ἐκραύγασεν ὁ Κάρολος, καὶ ὤρμησε κλπάζων πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἦσαν τὰ δύο πτηνὰ.

Ἄλλ' αἴφνης ἀνέκοψε τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του, καὶ ῥήξας ὄξειαν κραυγὴν ἀφίσε τοὺς χαλινούς καὶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκρατήθη ἀπὸ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸν στόμαχόν του, ὡσεὶ ἤθελε νὰ διασχίσῃ τὰ ἐντόσθιά του.

Εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν ἔδραμον πάντες οἱ αὐλικοὶ.

— Δὲν εἶναι τίποτε! δὲν εἶναι τίποτε!

εἶπεν ὁ Κάρολος, τὰς πρεϊὰς ἔχων πορφυρὰς καὶ θολὸν τὸ βλέμμα. Ἄλλ' ἐνόμισα ὅτι σιδήρος πεπυρακτωμένος διήλθε διὰ τοῦ στομάχου μου. Πηγαίνομεν, δὲν εἶναι τίποτε...

Καὶ ὁ Κάρολος ἤρξατο αὐθις κλπάζων. Ὁ Ἄλανσὼν ἐγένετο κάτωχρος.

— Τί νέον συμβαίνει; ἠρώτησε τὴν Μαργαρίταν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄγνοῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ. Ἄλλὰ δὲν εἶδες; ὁ ἀδελφός μου ἦτο κταπόρφυρος.

— Καὶ ὅμως δὲν ἔχει τοιαύτην συνήθειαν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

Οἱ αὐλικοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους ἔκθαμβοι καὶ ἠκολούθησαν τὸν βασιλέα.

Ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα εἶχον πέσει τὰ πτηνὰ. Ὁ ἰέραξ ἔτρωγεν ἤδη τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἐρωδιού.

Ὁ Κάρολος φθάσας ἐκεῖ ἀφίππευσεν ὅπως ἰδῆ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀλήν. Ἄλλ' ἠναγκάσθη νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου, διότι ἡ γῆ ἔτρεμεν ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ἦσθάνετο δὲ μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ κοιμηθῆ.

— Ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! τί ἔχετε; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἐχω ὅ,τι πρέπει νὰ εἶχε καὶ ἡ Πορκία ὅτε κατέπτε τοὺς καιόντας ἀνθρώκας. Φλέγομαι νομίζω ὅτι ἡ πνοή μου εἶναι πῦρ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Κάρολος ἐφύσησεν ἰσχυρῶς. Ἐθαύμασε δὲ ἰδὼν ὅτι δὲν ἐξήρχετο πῦρ τοῦ στόματός του.

Ἐν τούτοις εἶχον συλλάβει τὸν ἰέρακα, καλύψαντες αὐθις τὴν κεφαλὴν του. Πάντες δὲ εἶχον συναχθῆ περὶ τὸν Κάρολον.

— Καὶ λοιπὸν! τί σημαίνει τοῦτο; Ἰησοῦ Χριστέ! ἡ δὲν εἶναι τίποτε, ἡ ἂν ἦναι κἄτι τι, εἶναι ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖός μου σπᾶ τὴν κεφαλὴν καὶ μοῦ ἐκβάλλει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐμπρός, εἰς τὸ κυνήγιον, κύριοι. Ἰδοὺ ἔν κοπάδι ἀγριόπαπιες. Ἀφίστατε ὅλους τοὺς ἰέρακας. Θὰ διασκεδάσωμεν.

Ἀπεκάλυψαν δὲ καὶ ἀφισαν ταυτοχρόνως πέντε ἢ ἕξι ἰέρακας, οἵτινες ὤρμησαν ἀκαθεκτοὶ κατὰ τῶν πτηνῶν, ἐνῶ ἡ συνοδία, τοῦ βασιλέως ἠγουμένου, ἔφθανεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

— Καὶ λοιπὸν! τί λέγετε, δέσποινα; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος τὴν Μαργαρίταν.

— Ὅτι ἡ στιγμὴ εἶναι κατὰλληλος καὶ ὅτι, ἂν ὁ βασιλεὺς δὲν στραφῆ, δυνάμεθα ἐδῶθεν νὰ φθάσωμεν εὐκόλως εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Ἐρρίκος προσεκάλεσε τὸν κρατοῦντα τὸν ἰέρακα ὑπὲρ τὴν του, καὶ ἐνῶ ἡ χρυσὴ ἐκείνη καὶ θορυβώδης συνοδία ἐχύνετο πρὸς τὸ ἐπικλινὲς ἐπίπεδον τὸ ἀποτελοῦν νῦν τὴν ἐπίχωσιν, ἔμεινε μόνος ὀπίσω οἰοῦναι παρατηρῶν τὸ φονευθὲν πτηνόν.

ΝΑ

Η ΣΚΙΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΟΥ Α'

Ἦτο ὥραϊον τὸ διὰ τῶν ἰεράκων κυνήγιον τῶν βασιλέων, ὅτε οὗτοι ἦσαν σχεδὸν ἡμίθειοι καὶ τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο μόνον διασκεδάσις, ἀλλὰ καὶ τέχνη.

Καὶ ὅμως ἄς ἀφίσωμεν τὸ βασιλικὸν

τοῦτο θέαμα καὶ ἄς εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἔνθα τὰ πρόσωπα τῆς σκηνῆς, ἦν ἀφηγούμεθα δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ μᾶς φθάσωσι.

Πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς δεινροστοιχίας τῶν Ἰων, εἶναι μέρος τι ἀδένδρον, ἀρκούντως μακρὸν ὅπως μὴ φαίνεται ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἐξ αὐτοῦ ἡ ὁδός.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδένδρου ἐκεῖνου μέρους, δύο ἄνδρες ἦσαν κατακεκλιμένοι ἐπὶ τῆς χλόης, ἔχοντες ὑπ' αὐτοὺς ὀδοιπορικὸν μανδύαν, εἰς τὴν πλευρὰν τῶν μακρῶν ζίφος, καὶ παρ' αὐτοῖς ἕκαστος πλατύστομον πυροβόλον, εἰδὸς τι τρομπορίου, φαίνόμενοι μακρόθεν ὅμοιοι πρὸς τοὺς φαεινοὺς τοῦ Βοκκακκίου ἥρωας. ὡς ἐκ τῆς κομπῆς περιβολῆς τῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλησίον ὁμοιάζοντες πρὸς τοὺς ληστές τῶν δασῶν, οὓς ὁ Σαλβατὼρ Ρόζας μετὰ ἐκονταετίαν τόσῳ πιστῶς ἀπεικόνισε.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων καὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν, καὶ ἠκροῶτο ὡς δορκὰς ἢ λαγωγός.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν οὗτος, ὅτι οἱ κυνηγοὶ παραδόξως πλησίαζουσι πρὸς ἡμᾶς. Ἦκουσα καὶ αὐτὰς τὰς κραυγὰς τῶν ἐνθαυρουμένων τοὺς ἰέρακας.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ ἄλλος, ὅστις ἐφαίνετο περιμένων τὰ συμβάντα μετὰ μείζονος φιλοσοφικοῦ φλέγματος ἢ ὁ σύντροφός του, ἐγὼ δὲν ἀκούω τίποτε. Πρέπει νὰ ἀπεμακρύνθησαν. . . Σοῦ τὸ εἶπον ὅτι τὸ μέρος τοῦτο δὲν εἶναι καλὸν διὰ κατόπτεισιν. Δὲν φαίνομεθα, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ καὶ δὲν βλέπομεν.

— Τί διάβολον! ἀγαπητέ μοι Ἀννίβα, εἶπεν ὁ πρῶτος. Ἐπρεπε νὰ τοποθετήσωμέν που τοὺς δύο ἵππους, τοὺς ὁποῖους σύρομεν, καὶ ἔπειτα αἱ δύο αὐταὶ ἡμίονοι αἱ φορτωμέναι, δὲν εἰξεύρω πῶς θὰ μᾶς ἀκολουθήσουν. Τώρα, δὲν γνωρίζω ἄλλο τι, παρὰ τὰς παλαιὰς αὐτὰς φηγοὺς καὶ τὰς προαιωνίους αὐτὰς δρῦς, εἰς τὰς ὁποίας νὰ δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῆ διὰ τοῦτο. Θὰ ἐτόλμων λοιπὸν νὰ εἰπῶ, ὅτι ἀντὶ νὰ μέμφωμαι τὸν κύριον Δεμού, καθὼς σύ, ἀναγνωρίζω εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν διευθύνει, τὸν ἀληθῆ συνωμότην.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ δεύτερος εὐπατριδῆς, εἰς τὸν ὅποιον βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ ἀνεγνώρισαν τὸν Κοκονά. Καλὰ! εἶπες τὴν λέξιν. Τὴν ἐπερίμενα, καὶ σὲ συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφύρῳ. Λοιπὸν, συνωμοτοῦμεν;

— Ἡμεῖς δὲν συνωμοτοῦμεν. Ἡμεῖς ὑπηρετοῦμεν τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλισσαν.

— Οἱ ὁποῖοι συνωμοτοῦσι, τὸ ὅποιον εἶναι ἀκριβῶς τὸ αὐτό.

— Κοκονά, σοὶ τὸ εἶπον, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν σὲ βιάζω νὰ με ἀκολουθήσης ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ, τὴν ὁποίαν αἰσθημα ἰδιαιτερον, τὸ ὅποιον σὺ δὲν συμμερίζεσαι, οὐδὲ δύνασαι νὰ συμμερισθῆς, με ἔκμαε νὰ ἀνλάβω.

— Ἐ, διάβολε! καὶ ποῦς λέγει ὅτι με βιάζεις; Πρῶτον δὲν γνωρίζω ἄνθρωπον ὁ

ὅποιος δύναται νὰ βιάσῃ τὸν Κοκονάς νὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν θέλει. Ἄλλὰ, νομίζης ὅτι θὰ σὲ ἀφίσω μόνον, χωρὶς νὰ σὲ ἀκολουθήσω. καὶ μάλιστα ὅταν πηγαίνης εἰς τὸν διάβολον;

— Ἄννιβα! Ἄννιβα! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, νομίζω ὅτι βλέπω τὴν λευκὴν τῆς φορβάδα ἐκεῖ κάτω. ὦ! εἶναι παράδοξον, πῶς κτυπᾷ ἡ καρδίκα μου μόλις τὴν συλλογισθῶ.

— Ἐ! εἶναι παράδοξον, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς, πῶς ἡ ἰδική μου καρδίκα δὲν κτυπᾷ διόλου.

— Δὲν ἦτο ἐκείνη, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τί λοιπὸν συνέβη; Νομίζω ὅτι ἦτο διὰ τὴν μεσημβρίαν.

— Συνέβη, ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη μεσημβρία. Καὶ ὅτι, καθ' ἃ φαίνεται, ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν νὰ κοιμηθῶμεν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Κοκονάς ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ κωνδύου του, ὡς ἄνθρωπος θέλων πράγματι νὰ κοιμηθῇ. Ἄλλὰ, μόλις τὸ οὖς αὐτοῦ ἔθιξε τὸ ἔδαφος, ἔμεινε τὸν δάκτυλον ἔχων ὑψωμένον καὶ ποῖων σημεῖον εἰς τὸν Δελαμόλ νὰ σιωπήσῃ.

— Τί τρέχει; ἤρώτησεν οὗτος.

— Σιωπή! Τώρα ἀκούω κάτι τι, καὶ δὲν ἀπατώμαι.

— Παράδοξον! δὲν ἀκούω τίποτε.

— Δὲν ἀκούεις τίποτε;

— Ὅχι.

— Τότε, εἶπεν ὁ Κοκονάς ἐγεγρθεῖς, καὶ λαβὼν τὸν Δελαμόλ ἐκ τοῦ βραχίονος, παρατήρησε τὴν ἔλαφον ἐκείνην.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ κάτω.

Καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ζῶον εἰς τὸν Δελαμόλ.

— Καὶ τί;

— Τώρα θὰ ἰδῆς.

Ὁ Δελαμόλ παρετήρησε τὸ ζῶον, ὅπερ, ἔχον τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ ἑτοιμον νὰ ὀρμήσῃ, ἔμενον ἀκίνητον. Αἰφνης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἔσεισε τὰ μεγαλοπρεπῆ κέρατά του καὶ ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχετο ὁ θόρυβος. Αἰφνης, ἄνευ προφανοῦς τινος αἰτίας, ἔφυγε ταχὺ ὡς ἀστραπή.

— ὦ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Πιστεύω ὅτι ἔχεις δίκαιον. Ἴδου ἡ ἔλαφος φεύγει.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ φεύγῃ, σημαίνει ὅτι ἀκούει ὅ,τι δὲν ἀκούεις σύ.

Καὶ πράγματι ὑπόκωφος τις ἤχος, μόλις ἤκουστο διατρέχων τὴν γλῶσση. Τὰ μὴ καλῶς ἐξησηκηνά ὧτα θὰ ἐξελάμβανον αὐτὸν ὡς τὸν ἀνεμον, οἱ δὲ ἰππῶται ὡς μεμακρυσμένον καλπασμὸν ἵππων.

Ὁ Δελαμόλ ἠγέρθη.

— Ἴδου αὐτοί, εἶπε. Προσοχή!

Ὁ Κοκονάς ἠγέρθη ἠσύχως. Ἡ ζωηρότης τοῦ Πεδεμοντίου ἐφαίνετο μεταβάσασα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Δελαμόλ, ἐνῶ ἡ ἀμεριμνησία τούτου εἶχε καταλάβει τὸν φίλον του. Τοῦτο συνέβαινε, διότι, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ὁ μὲν ἐνήργει ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ δὲ μετὰ δυσαρρεσκείας.

Ἐν τούτοις, κρότος ἰσόχρονος ἐπληξέ τὰ ὧτα τῶν δύο φίλων. Οἱ εἰς δέκα βηματίων ἀπ' αὐτῶν μένοντες ἵπποι των, ἀ

κούσαντες ἵππου χρεμετισμὸν ἔτεινον τὰ ὦτα. Εἶδον δὲ διελευσαν διὰ τῆς δένδρστοιχίας λευκὴν σκιάν, γυναίκα ἥτις στραφεῖσα πρὸς αὐτοὺς ἐποίησε παράδοξον τι σημεῖον καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— Ἡ βασίλισσα! ἀνέκραζεν ἀμφοτέρω.

— Τί σημαίνει τοῦτο; εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ἐκαμε σημεῖον, τὸ ὅποσον σημαίνει: ἐντὸς ὀλίγου. . . . εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Ὅχι. Ἐκαμε σημεῖον, τὸ ὅποσον σημαίνει: Φύγετε. . . . εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ὅχι. Τὸ σημεῖον τὸ ὅποσον ἔκαμε σημαίνει: Περιμένετε με!

— Ὅχι. Τὸ σημεῖον τὸ ὅποσον ἔκαμε σημαίνει: Σώθητε.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἄς πράξῃ ἕκαστος κατὰ τὴν γνώμην του. Φύγε, ἐγὼ μὲν.

Ὁ Κοκονάς ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ κατεκλίθη αὐθις, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ, ἣν εἶχεν ἀκολουθήσει ἡ βασίλισσα, ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτῆς δένδρστοιχίας, διήλθε τρέχον ἀπὸ βυτῆρος στίφος ἵπποτων, οὓς οἱ δύο φίλοι ἀνεγνώρισαν ὡς θερμοὺς διαμαρτυρομένους, σχεδὸν μανιώδεις. Οἱ ἵπποι των ἐπήδων ὡς αἱ ἀκρίδες περὶ ὧν λέγει ὁ Ἰώβ. Ἐφάνησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ.

— Διάβολε! τοῦτο καταντᾷ σπουδαῖον, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν σκιαᾶν Φραγκίσκου τοῦ Α'.

— Ἀπεναντίας, ἄς μὴ ὑπάγωμεν εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἄν ἀνεκαλύφθημεν, εἰς τὴν σκιαᾶν θὰ στραφῇ κατὰ πρῶτον ἡ προσοχή τοῦ βασιλέως, διότι ἐκεῖ εἶχεν ὀρισθῆ ἡ γενικὴ συνέντευξις.

— Τὴν φορὰν ταύτην δύνασαι νὰ ἔχῃς δίκαιον, ἐγόγγυσεν ὁ Κοκονάς.

Ἄλλὰ δὲν εἶχεν ἔτι τελειώσει τοὺς λόγους τούτους ὁ Πεδεμοντίος, καὶ ἵππεὺς τις διήλθεν ὡς ἀστραπή διὰ μέσου τῶν δένδρων, καὶ πηδῶν τάφρους, θάμνους, προσκόμματα, ἔφθασεν ὅπου ἦσαν οἱ δύο εὐπατρίδαι.

Ἐκράτει ἀνὰ ἐν πιστόλιον εἰς ἐκάστην τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν γονάτων μόνον διηύθυνε τὸν ἵππον του.

— Ὁ κύριος Δεμουῦ! ἀνέκραζεν ὁ Κοκονάς, ἀνήσυχος καὶ προσεκτικώτερος γενόμενος τοῦ Δελαμόλ. Ὁ κύριος Δεμουῦ φεύγει! Φεύγουν λοιπὸν;

— Ἐ! γρήγορα! γρήγορα! ἀνέκραζεν ὀνέος Οὐγονόττος! Φύγετε! Απετύχαμεν! Ἐκαμα ἐπίτηδες τὴν στροφὴν ταύτην διὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ἐμπρός! Δρόμον!

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πκύσει τρέχων ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἦτο ἤδη μακρὰν ὅτε ὁ Κοκονάς καὶ ὁ Δελαμόλ ἐνόησαν ἐπὶ τέλους τὴν σημασίαν τῶν λόγων του.

— Καὶ ἡ βασίλισσα, ἀνέκραζεν ὁ Δελαμόλ.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἀπώλετο ἐν τῷ κενῷ, ὁ Δεμουῦ ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν ὥστε δὲν ἤκουσεν αὐτὴν, ἀλλῶς τε καὶ ἂν τὴν ἤκουε δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Κοκονάς ἀπεφάσισε ταχέως. Ἐνῶ ὁ Δελαμόλ ἔμενον ἀκίνητος βλέπων φεύγοντα τὸν Δεμουῦ, αὐτὸς δραμῶν ἔλαβε

τοὺς ἵππους, ἔφερον αὐτοὺς ὅπου ἦτο ὁ Δελαμόλ καὶ πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του ἔρριψε τοὺς χαλινούς του ἑτέρου εἰς τὸν φίλον του καὶ ἤτοιμάσθη νὰ πτερνίσῃ.

— Ἐμπρός! ἔμπρός! εἶπεν. Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι εἶπεν ὁ Δεμουῦ. Δρόμον! Ὁ Δεμουῦ εἶναι εὐπατρίδης ὀμιλῶν πολὺ καλὰ. Δρόμον! Δρόμον! Δελαμόλ!

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἡμεῖς ἤλθομεν ἐδῶ διὰ κάτι τι.

— Ὅχι ὅμως καὶ διὰ νὰ κρεμασθῶμεν, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ χάνης καιρὸν. Τώρα θὰ μοῦ κάμῃς ῥητορικὰ γυμνάσματα, θὰ μοῦ σχολιάσῃς τὸ ῥῆμα Φεύγω θὰ μοῦ ὀμιλήσῃς περὶ Ὀρατιοῦ, ῥίψαντος τὴν ἀσπίδα του, καὶ περὶ Ἐπαμεινώνδου, τὸν ὅποιον ἐπανάφερον ἐπ' αὐτῆς. Ἐγὼ θὰ σοῦ εἰπῶ μίαν μόνον λέξιν: Ὅπου φεύγει ὁ Δεμουῦ Δεσεμφάλ, ὅλοι δύναται νὰ φύγουν.

— Ὁ Δεμουῦ Δεσεμφάλ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν ἐπεφορτίσθη νὰ ἀρπάσῃ τὴν βασίλισσαν Μαργαρίταν. Ὁ Δεμουῦ Δεσεμφάλ δὲν ἀγαπᾷ τὴν βασίλισσαν Μαργαρίταν.

— Διάβολε! καὶ κάμνει πολὺ καλὰ, ἂν αὐτὸς ὁ ἔρωσ θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ κάμῃ ἀνοσιίας ὁμοίας πρὸς ἐκείνας τῶν ὀπιῶν ἐτοιμάζεσαι νὰ κάμῃς σύ. Πεντακόσιαι χιλιάδες διαβόλων νὰ πάρουν τὸν ἔρωτα, ὁ ὅποιος θὰ στοιχίσῃ τὰς κεφαλὰς δύο γενναίων εὐπατρίδων. Κέρατα τοῦ Σατανᾶ! ὡς λέγει ὁ βασιλεὺς Κάρολος, ἡμεῖς συνωμοτοῦμεν, φίλε μου. Καὶ ὅταν τις ἀποτυγχάνῃ συνωμοτῶν, πρέπει νὰ φεύγῃ. Ἄς ἄλλογον, ἄς ἄλλογον! Δελαμόλ!

— Φύγε, ἀγαπητέ μου. Δὲν σὲ ἐμποδίζω, μάλιστα σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ πράξῃς. Ἡ ζωὴ σου εἶναι πολυτιμωτέρα τῆς ἰδικῆς μου. Σώσε λοιπὸν τὴν ζωὴν σου.

— Ἐπρεπε νὰ μοῦ εἰπῆς: Κοκονάς, ἄς κρεμασθῶμεν μαζί. Ὅχι δὲ νὰ μοῦ εἰπῆς: Κοκονάς, φύγε μόνος.

— Μπᾶ! φίλε μου, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἡ ἀγχόνῃ εἶναι διὰ τοὺς χυδαίους, καὶ ὄχι δι' εὐπατρίδας ὡς εἴμεθα ἡμεῖς.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, εἶπεν ὁ Κοκονάς στεναζών, ὅτι ἡ προφύλαξις τὴν ὀπιῶν ἔλαβον δὲν ἦτο κακὴ.

— Ποῖς;

— Νὰ γείνω φίλος τοῦ δημίου.

— Εἶσαι ἀπαίσιος, ἀγαπητέ μου Κοκονάς.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί θὰ κάμωμεν; εἶπεν οὗτος ἀνυπομονῶν.

— Πηγαίνομεν νὰ εὐρωμεν τὴν βασίλισσαν.

— Ποῦ;

— Ἀγνοῶ. . . . Νὰ εὐρωμεν τὸν βασιλέα.

— Ποῦ;

— Ἀγνοῶ. . . Ἄλλὰ θὰ τοὺς εὐρωμεν, καὶ οἱ δύο ἡμεῖς θὰ κάμωμεν ὅ,τι πεντήκοντα ἄνθρωποι δὲν ἠδυνήθησαν ἢ δὲν ἐτόλμησαν νὰ κάμουν.

— Μὲ ἔπιασες ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν, Ἰάκυνθε. Κακὸν σημεῖον!

— Ἔστω! ἄς ἰδῶμεν! Ἄς τὸ ἄλλογον λοιπὸν καὶ ἄς φύγωμεν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ Δελαμούλ ἐστράφη ὅπως ἰππεύσῃ, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, φωνὴ ἐπιτακτικὴ ἠκούσθη λέγουσα:

— Στήτε! παραδόθητε!

Καὶ εἶτα ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη ἐξελθὼν ὀπισθεν τῆς δρυός, εἶτα ἄλλος, εἶτα τριᾶκοντα... Ἦσαν οἱ ἐλαφροὶ ἰππεῖς, οἵτινες ἀφιππεύσαντες εἶχον ὀλισθήσει συρόμενοι ἐπὶ τῆς κοιλίας διὰ τῶν δενδρυλλίων καὶ ἠρεύναν ἐν τῷ δάσει.

— Τί σοι εἶπον; Ἐπιθύρῃσεν ὁ Κοκονάς.

Ἐπὶ τῶν βρυχηθῆναι ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τοῦ Δελαμούλ.

[Ἡ περὶ συνείδησιν]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

[Συνείδησις τῆς προηγουμένης φύλλου].

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν νέων οὐλεμάδων, ἐκάστου τῶν ὁποίων ὁ πράσινος ἢ ὁ ἰόχρους μανδύας ἐκινεῖται ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ ἵππου του, — φιλοκάλως σεσαγμένον, — περιστοιχημένον δὲ ὑπὸ ἀγάδων μέλανα ἐνδεδυμένων, καὶ προπορευομένων χωροφυλάκων τινῶν ἐφίππων, ἤρχετο ὁ Ἴτζεδδίν-ἐφέντης. Ἡ ὠραία κεφαλή τοῦ γέροντος ἐξέφραζε τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς. Οἱ ἀνεπίληπτοι χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου του ὑπερίμνησκον τοὺς τύπους τῶν ἐξ ὧν κατήγετο Σύρων. Ὁ Σείχ-οὐλ-ισλάμ ἐθεωρεῖτο ἀνὴρ ἥκιστα φανατικὸς καὶ πρόθυμος νὰ βοηθῆ τὸν σουλτάνον εἰς τὰς ἐκπολιτιστικὰς μεταρρυθμίσεις του. Αὐτὸς εἶχεν ὑποστηρίξει τὸ Χάτι-χοιμαζοῦν, δι' οὗ ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ διένειμε τοῖς χριστιανοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ τὰ αὐτὰ καὶ πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους δικαιοσύνην, καὶ ἐπέτρεπεν αὐτοῖς ν' ἀποβλέπωσιν εἰς τὰ ἀνώτατα ὑπουργήματα τοῦ κράτους.

Ἡ μεταρρυθμίσις αὐτὴ ἀνευφημήθη ὑπὸ τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ διήγειρε πολλοὺς ἐχθροὺς κατὰ τοῦ σουλτάνου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ θεράποντος Ἴτζεδδίν ἄπασα ἡμερὶς τῶν παλαιῶν Τούρκων ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Νέας Τουρκίας, τὰ κόμματα ἐχωρίσθησαν εἰς δύο ἀντιθετὰ στρατόπεδα, ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὑφιστάμενα ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ συντηρητικοί, ἤτοι οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ ἀρχαῖα μουσουλμανικὰ ἤθη, φανατικοὶ ἄσπονδοι, συνασπισμένοι κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἀνακαιρισταί, οἵτινες ἀγωνίζονται ν' ἀνυψώσωσι τὴν πατρίδα των ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τὰ λοιπὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη!

1 Παντὶ τῷ ἔσω καὶ ἀκροθιγῷ ἀψιμένῳ τῆς ἱστορίας γνωστὸν τυγχάνει ὅτι τέσσαρες καὶ ὑπερήμιστοι αἰῶνες δὲν ἐξήρκεσαν ὅπως οἱ Τούρκοι καταλάβωσιν, ὑπὸ ἔποψιν πολιτισμοῦ, θεῖον τινὰ ἀξίαν λόγου μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων τῆς Εὐρώπης ἔθνων. Τούτου κυριωτάτη αἰτία εἶναι ἡ θρησκεία, ἡ φανατικὴ τοῦ δαδού; τοῦ Μωάμεθ καὶ ἐμπνεύσει αὐτοῖς τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἔξω τοῦ Ἰσλαμισμοῦ οὐχ ὑπάρχει σωτηρία καὶ ὅτι δέον πάντας τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπους, εἰ δυνατόν, διὰ παντός τρόπου νὰ ἐκτουρκίσωσιν. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης σκέψεως εἶναι ὁ διαρκὴς πόλεμος μεταξὺ Ἰσλαμισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ καὶ τὸ αἰώνιος καὶ ποικίλος μεταμορφούμενον πολυθρόνητον ἀνατολικὸν ζήτημα.

I. B.

Ὁ Ἴτζεδδίν-Μολλάς ἐπέστρεψε λοιπὸν οἴκαδε, ἀνευφημούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὑποκλινομένου πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν παιδίων, ἅτινα αἱ μητέρες των ὠθουν σχεδὸν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου του.

Καθ' ἣν στιγμήν, προπορευομένων τῶν νέων ἀποστόλων αὐτοῦ, ὁ Σείχ-οὐλ-ισλάμ ἔμελλε νὰ διαβῆ τὴν φλιάν τοῦ μεγάρου του, εἰς ἰππενοικιαστῆς (μπεγκιριζή) ὤρμησεν αἴφνης κατ' αὐτοῦ μὲ ἐγχειρίδιον ἐν τῇ χειρὶ.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶδε τὸν ἀνθρωπον τοῦτον διασχίζοντα τὸ πλῆθος καὶ τὴν λάμπιν τοῦ κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὑψωθέντος ἐγχειριδίου, καὶ ἔρρηξε κραυγὴν ἀδημονίας, εἰς ἣν ἀντήχησε κραυγὴ ὀδύνης.

Νεανίας τις, ἰστάμενος παρὰ τὴν πύλην, ὤρμησε κατὰ τοῦ κακουργοῦ καὶ ἔλαβε τὸ κατὰ τοῦ Ἴτζεδδίν διευθυνόμενον τραῦμα.

Ταῦτα πάντα συνέβησαν ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι. Ἦδη οἱ ἀγάδες εἶχον ἀφοπλίσαι τὸν μπεγκιριζήν, ὁ δὲ Σείχ-οὐλ-ισλάμ, κατὰ τὴν εὐχὴν ἀπὸ τοῦ ἵππου του, ἀνήγειρε τὸν νεανίαν, ὅστις εἶχε πέσει αἰμόρρυτος, ὅτε αἱ ἐπὶ τῶν θυρίδων ἐστηριγμένοι γυναῖκες ἐξέπεμψαν κραυγὰς τρόμου, εἰς ἃς ἀνταπεκρίθησαν αἱ ἀνευφημίαι τοῦ πλήθους. Ἡ πύλη τοῦ παλαιοῦ κοιτακίου ἐκλείσθη πάλιν κατὰ τῶν κυριωτέρων προσώπων τοῦ δράματος τούτου, διότι ὁ Ἴτζεδδίν-ἐφέντης δὲν ἠθέλη νὰ μάθῃ ὁ λαὸς τὰς ἀπαίσιαις ἢ ὀδυνηρὰς συνεπειὰς αὐτοῦ.

Ἡ δὲ Γκιούλ-Χανούμ, ληθμονοῦσα τὴν ἐξάρθρωσιν, ἣν προσεποιεῖτο ὅτι ἔπαθεν, ὤρμησε τρέχουσα εἰς προὔπαντησιν τοῦ πατρὸς τῆς, κατέβη δρομαία τὰς κλίμακας, διέβη διὰ μέσου τῶν δούλων, καὶ ἔφθασε μερὶς τοῦ Ἴτζεδδίν-ἐφέντη, ἐν ᾧ οὗτος διέτασσε νὰ μεταφέρωσι τὸν τραυματίαν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ κοιτῶνα.

— Πάτερ μου! πάτερ μου! εἶπε πίπτουσα περιδάκρυς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, ἠθέλησεν νὰ σὲ φονεύσωσιν!...

— Ὁ Ἄλλὰχ ἀποτρέπει τὸν βραχίονα τῶν φονέων καὶ στέλλει ἀγγέλους ἵνα μᾶς προφυλάτῃ, ἀπεκρίθη ὁ Ἴτζεδδίν φιλὴν τὴν θυγατέρα του ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἰδὲ τὸν δυστυχῆ τοῦτον νέον, τοῦ ὁποῦο τοῦ τραῦμα ἐπιδένει ὁ ἰατρός μας ἔρρηθη γενναίως πρὸ ἐμοῦ ἵνα μὲ σώσῃ, ὡσεὶ ἡ νεαρὰ ζωὴ του δὲν ἦτο μυριάκις ἀνταξία τῆς ἰδικῆς μου! Τοῦτον ὀφείλεις νὰ εὐλογῆς, τέκνον μου: τοῦτον νὰ εὐχαριστῆς, διότι δύνῃσαι νὰ φιλῆς τὸν πατέρα σου ἔτι ζῶντα!

Ὁ τραυματίας μετὰ τὸν πρῶτον ἐπίδεσμον ἔμελλε νὰ μετενεχθῆ εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Ἴτζεδδίν.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ πατρὸς τῆς ἵνα δράμῃ πρὸς τὸν σωτήρα του, ἀλλ' ἰδοῦσα αὐτὸν ἔσθη. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐγνώριζε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ νῦν ὠχρὸν ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ θανάτου. Τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο βλέμμα, προσηλωμένον ἐπ' αὐτήν, τὴν ὠραίαν ἐκείνην ξανθὴν κόμην, ἣτις ἐκάλυπτεν

εἰκοσαετὲς μέτωπον, τὰ ἐγνώριζεν αὐτὴ! Ἐν τούτοις μήπως ἐκ τῆς αἰφνιδίας συγκινήσεως, ἣν ἐδοκίμασε τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, δὲν ἐνεθυμεῖτο τοῦ καὶ πῶς εἶχεν ἀπαντήσει τὸν νέον ἐκεῖνον;

Τὸν εἶχον ἐξαπλώσει ἐπὶ ταπήτων ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ κοιτακίου, οὐτινος αἱ ψιάθαι ἦσαν κατεστιγμέναι δι' ἐρυθροῦ αἵματος. Τὸ φέσιόν του εἶχε πέσει, τὸ ἐξ ἐριούχου μὲ λεπτὰ χρυσοκεντήματα ἀμπεχόνον του εἶχεν ἀφαιρεθῆ ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ, ὁ δ' ἐκ μεταξὺ τῆς Προύσης χιτῶν του ἠνοίγετο κεκληιδωμένος ἐπὶ προσωρινοῦ ἐπίδεσμου ἐπιδεθέντος ἐσπευσμένως πρὸς ἐπίσχεσιν τῆς αἱμορραγίας.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχε πλησιάσει τὸν τραυματίαν ἐν παραφορᾷ εὐγνωμοσύνης, νῦν δὲ ἴστατο δειλὴ πλησίον αὐτοῦ μηδὲν τολμῶσα νὰ εἴπῃ, διότι οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου, θεωροῦντες αὐτὴν ἐξέφραζον ἄφατον ἔκστασιν, ἣτις τὴν κατετάραττε.

Ἰπηρεταί, προσελθόντες, ἀνεσήκωσαν τὸν τάπηταν, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο, ὁ δὲ Σείχ-οὐλ-ισλάμ καὶ ἡ θυγάτηρ του τὸν ἠκολούθησαν.

— Γνωρίζετε τὸν δυστυχῆ τοῦτον νέον; ἠρώτησε ταπεινοφῶνως εἶναι φίλος σας, πάτερ.

— Ὁ ποιητὴς Φαῖδ δὲν ἦτο πρότερον φίλος μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἴτζεδδίν, ἀλλὰ τὴν σήμερον εἶναι ὁ προσφιλέστατος τῶν υἱῶν μου... Τί ἔπαθες, Γκιούλ; ἡ χεὶρ σου τρέμει, νομίζω;...

— ὦ! τίποτε... Ἡ χαρὰ... ὁ τρόμος... συνεκινήθη τὸσον... Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες πολὺ ὀλίγον εἴμεθα συνειθισμένοι νὰ ὑποφέρωμεν, χωρὶς τοῦτο νὰ φανερώνηται!

— Ἐπιστρέψον εἰς τὸ χαρμίον, ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπεν ὁ Σείχ-οὐλ-ισλάμ ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, πρέπει νὰ σώσωμεν τὸν νέον τοῦτον, ἡ δὲ παρουσία σου ἐνδεχόμενον νὰ τῷ ἀποβῆ ὀλεθρία.

— Δὲν τρέχει κίνδυνον θανάτου; πάτερ μου.

— Ὁχι, ἐλπίζομεν ὄχι. Ὁ Ἄλλὰχ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὸ τοιοῦτον ἄδικον.

Ἡ νεᾶνις ἀνέβη πάλιν εἰς τὰ δωμάτια τῆς, ἐνοεῖται δὲ εὐκόλως ἐν ὁποίᾳ παραχῆ. Ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης τὰ συμβάντα ἐπολλαπλασιάζοντο δι' αὐτὴν μὲ ταχύτητα ἀπίστευτον. Ἡ ἀπογοήτευσις, ἣν ἠσθάνθη ἀγνωρίζουσα τὸν σουλτάνον, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς, πρὸ ὀλίγον γινόμενου θύματος, ἡ εὐγενὴς ἀφοσίωσις τοῦ Φαῖδ-Βέη, ὅστις δὲν ἐφοβήθη νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν του ἵνα σώσῃ τὴν τοῦ Σείχ-οὐλ-ισλάμ, πάντα ταῦτα εἶχον κλονήσει τὰς δυνάμεις τῆς, αἵτινες τέως συνεκτροῦντο εἰς ὀδυνηρὰν προσποίησιν.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ σαῶν, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεχωσμένην εἰς τὰ ἐκ μεταξὺ τοῦ τῆς Προύσης κεντητὰ προσκεφάλαια, κρατοῦσα τὸ καῖον μετώπων τῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς στεγνοὺς καὶ τὴν καρδίαν πάλλουςαν.

— Θεέ μου, ἐλέησόν με, εἶπε ψιθυρί-

ζουσα· αποδιώξον ἐκ τῆς καρδίας μου τὸ ὀλέθριον τοῦτο πάθος, ὅπερ αἰσθάνομαι διὰ τὸν σουλτάνον, ἔρωτα ἄνευ ἐλπίδος, ἄνευ ἐκβάσεως, ἄνευ ἄλλου τέρματός, πλὴν τοῦ τῆς ἀτιμίας!... Φύλαττε πάντοτε, Θεέ μου, τὸν δυστυχῆ πατέρα μου κατὰ τῆς μαχαίρας τῶν ἐχθρῶν του, ὅπως ἐφύλαξας αὐτὸν τὴν πρώτην ταύτην. Ὁ Φαϊδ-Βέης ἐγένετο ἡμῖν ἀγαθὸς ἄγγελος, εἶπεν ὁ πατήρ μου· δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μετὰ τοῦ ἄλλου ἐμφανισθεὶς εἰς ἐμέ; Ναι, τὸν ἐνθυμούμαι τώρα... Ὅτε ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὅπου εἴχομεν καταφύγει, ἡ καρδία μου καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου μόνον ἐπὶ τὸν σουλτάνον προσηλοῦντο, ὁ σύντροφός μου μ' ἐθεώρει περίλυπος... Φαϊδ-Βέη, ποιητῆς, ὁ συνθέσας ἐκεῖνο τὸ περὶ τῆς ἀνικητοῦ ποίημα διὰ τὴν νὰ μὴ σ' ἀγαπήσω; Σὺ εἶσαι ἐλεύθερος, σὺ δὲν ἔχεις ὡς ὁ σουλτάν Ἀβδούλ-Μετζιτ χαρέμιον πλήρες γυναικῶν ἐρωτολήπτων, δύνασαι νὰ ἐκλέξῃς σύζυγον καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς ἐλευθέρως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Τί λέγω, ὦ Θεέ μου! ὁ ταλκί-πυρος νέος ἴσως ἐκπνέει, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ νοῦς μου συλλαμβάνει τοιαύτας παράφρονας ἰδέας.

Ἡ Γκιουλ-Χανουμ ὑπανηγέρθη ἐπὶ τοῦ σοφῆ. Εἶδε τὴν τροφὴν τῆς, ἣτις ἔχουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς αὐτήν, εἶδιδε προσταγὰς χαμηλοφώνως εἰς τινὰ δούλην.

— Μὴ ἐτοιμάσῃς τὰ καλά τῆς, εἶναι τοῦ κάκου, δὲ θὰ πάγῃ ἔς τὸ ρταβέτη, (πρόσκλησιν) τῆς Βαλιδὲ σουλτάννας... ἔλεγεν.

Ἡ δούλη ἐξῆλθε καὶ ἡ Ναζικ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν νεαρὰν δέσποιάν τῆς, ἣν εὗρε καθημένην.

[Ἐπειτα συνεχίζεται].

K.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Διήγημα Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τὴν σκέψιν των ἐξ ὀλοκλήρου κατέχει ὁ Ἀνδρέας. Τὸν ὕπνον ἀποδιώκουσι τῶν βλεφάρων ἐπὶ πολλὰς ἤδη ἡμέρας. Ζυγίζουσι καὶ σχολιάζουσι μυριοτρόπως ἐκάστην λέξιν τῶν ἰατρῶν, ἐκαστον κίνημα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄλλ' ὅταν τὸ πνεῦμα, ἀπαυδῶν ν' ἀσχολῆται περὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἐπέτρεπε σπννιώτατα καὶ ἀλλοίων σκέψεων ἀκτῖνας, τότε ἕκαστος ἐσκέπτετο περὶ τοῦ ἄλλου.

— Τί πολῦτιμον φίλον ἔχει ὁ ἀτυχῆς σύζυγός μου! ὅποια εἶνε ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσις του. Τί εὐγενῆς καρδία θὰ πάλῃ εἰς τὰ στήθη του Ἀντωνίου, διὰ νὰ αἰσθάνηται καὶ νὰ δεικνύῃ τοιοῦτον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ φίλου του, διὰ νὰ περικλείῃ ἐν ἐκυτῇ τοσοῦτῳ μέγα φιλίας αἰσθημα! Ὡ, ἀληθῶς ὑπῆρξεν εὐτυχῆς ὁ Ἀνδρέας μου, ἀποκτήσας τοιοῦτον θησαυρόν, τοιοῦτον ἀνεκτίμητον φίλον· καὶ μετ' αὐτοῦ εὐτυχῆς καὶ ἐγώ, ἣτις τὸν ἐγνώρισα καὶ τὸν ἐξετίμησα.

Τοιαῦτα ἐσκέπτετο ἡ Μαρία, ἣτις ἠσθάνετο νῦν διὰ τὸν Ἀντωνίον τί ἀνώ-

τερον τῆς ἀπλῆς φιλίας καὶ τῆς συμπαθείας, ἣν ἄλλοτε, πρὶν ἡ ἀσθενήσῃ ὁ σύζυγός τῆς, διέτρεφε πρὸς αὐτόν. Νέοι ὀρίζοντες αἰσθημάτων νέου, ὅπερ ἐχαρακτήριζεν εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμός καὶ ἐκτιμήσεις ἀπεριόριστος, διανοίγοντο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Ἐν ταῖς πρὸς τὸν Ἀντωνίον σχέσεσι τῆς νέας γυναικὸς ὑπέφωσκεν ἡ ἡὼς νέας περιόδου....

— Γυνὴ τῷ ὄντι ἀπαράμιλλος. Τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ὅποσον χαρακτηρίζει ὠραϊότης θαμβοῦσα, περικλείει ἀνάλογον ψυχὴν. Ἐρως πρὸς σύζυγον τόσῳ μέγας, ἐκδηλούμενος ἤδη διὰ τῆς περιποιήσεως καὶ τῆς φροντίδος τῆς ὑπερβαλλούσης πᾶν ὄριον, δι' ἀγῶνων καὶ θυσιῶν ὑπερανθρώπων, ἔρως τοιοῦτος, ὡς εἶνε σπάνιος εἰς τὰς ἡμέρας μας· ὡς ἀποδεικνύει τὴν εὐγενεστέραν καὶ τὴν ἀγνοτέραν τῶν ψυχῶν, ἣν ἔσχε γυνὴ ἐν τῷ κόσμῳ. Σύντροφος τοιαύτη τοῦ βίου, εἶνε τῇ ἀληθείᾳ πρᾶγμα ἀνεκτίμητον!

Καὶ ὁ Ἀντωνίος τοιαῦτα περὶ τῆς Μαρίας σκεπτόμενος, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του καταλαμβανομένην ὑπὸ νέου πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του αἰσθηματος. Δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὸν ἡ ὠραϊκὴ, ἡ εὐφυῆς, ἡ πλήρης ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, ἡ σεμνὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς φιλία του, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀνδρέα· ἀλλ' ἦτο ἡ γυνὴ ἡ ἰσαγγελος, ἡ ἐξασκούσα τὰς ὑψηλοτέρας τῶν ἀρετῶν, δι' ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας τεκμηριούσα τὴν μεγίστην τῶν ψυχῶν, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος τὴν περιέβλαλλε πρὸ τῶν ὀμμάτων του δι' αἰγλης ἀναδεικνυομένης αὐτὴν ὡς ἀνώτερον ἀνθρώπου!.. Ναι, τὸ ἠσθάνετο καὶ τὸ ἀνωμολόγει.

Ἄλλ' αἱ σκέψεις αὗται, αἱ συννοῦσαι αὐτοῦ ἐν ἀμοιβαίᾳ λατρείᾳ καὶ θαυμασμῷ, ἐπ' ὀλίγον κατεῖχον τὸ πνεῦμα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων. Τὸ κυριώτερον αὐτῶν μέλημα ἦτο ὁ ἀσθενῆς· διότι ἡ θέσις του ὀσημέραι ἐδεινούτο καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ λόγοι ὀλιγίστας ἐλπίδας παρεῖχον.

Καὶ καθ' ὃν χρόνον παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, συνειργάζοντο κατὰ τὸ ἐνὸν πρὸς διάσωσιν τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἠπειλεῖ ὁ θάνατος, ἐν ταῖς καρδίαις των συνέβαινε ἀληθῆς ἐκπνάστασις: Ἐν ᾧ ἡ περὶ διασώσεως ἐλπίς ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἠλαττοῦτο, καὶ βραθυμῶν ὑπεσκάπτοντο τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ ἐκεῖ ὄνειρα εὐτυχίας εἶχον ἀνεγείρει— παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ θανάτου, αἰσθημα πρὸς ἀλλήλους πολὺ τῆς φιλίας διάφορον, ὑπεισῆρχετο λάθρα ἐν ταῖς καρδίαις των.

Ἐκαστος ἔβλεπεν ἤδη τὸν ἕτερον μετὰ τοῦ σεβασμοῦ ἐκείνου, ὅστις μεταξὺ νέων ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἡ ἀρχὴ ἔρωτος. Καὶ ἦτο ὁ δευτέρος ἔρως τῆς Μαρίας οὗτος!

Εἶνε νύξ.

Ὁ ἀσθενῆς διατελεῖ ἐν ὕπνῳ ληθάργου. Μικρὰ κινδῆλα ἐκ ῥοδοχρόου ὕαλου κρεμαχμένη, ῥίπτει ἀκτῖνας ἀσθενεῖς ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου προσώπου του. Περαιτέρω, ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃς, κηρίον φωτίζει τὸν

κοιτῶνα δι' ἀμυδροῦ φωτός. Πέντε ἡμέραι παρήλθον ἀφ' ὅτου ὁ Ἀνδρέας ἠσθάνετο, καὶ ἡ ἀτυχῆς σύζυγός του, ὡς ἡ χαροκαμένη μάρα τοῦ Ζαλοκώστα, δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἄλλ' ἤδη αἰσθανθεῖσα τὰ μέλη τῆς διακρτυρούμενα, ἀπηυδῆκυια ὑπὸ τῶν κόπων καὶ τῆς θλίψεως, σχεδὸν ἄκουσα, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐφ' ἐνὸς διβαρίου ἐκεῖ ποῦ, καὶ ἀπεκοιμήθη.

Μόνον ὁ Ἀντωνίος ἠγγρύπνει παρὰ τὴν κλίνην τοῦ φίλου του, ἐπιβλέπων τοὺς κοιμωμένους.

Ὁ ὕπνος τοῦ ἀσθενοῦς εἶνε γλυκὺς καὶ ἡρεμὸς· ἀλλὰ φεῦ! εἶνε ὕπνος πρὸ τοῦ θανάτου. Ὁ ὕπνος τῆς Μαρίας εἶνε τεταραγμένος, ἀλλ' εἶν ὕπνος νέας ζωῆς!.. Κοιμᾶται καὶ ὄνειρεῖται.

Ταλκίπυρος τῷ ὄντι ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε δοχεῖον πληρούμενον ὑπὲρ τὴν χωρητικότητά του δεχόμενον στοιχεῖα ἀλληλομάχα, τὰ ὅποια τὸ ἀναλύωσι, τὸ κατασυντρίβωσι. Νὰ αἰσθάνηται τὴν ἀρχὴν ἔρωτος νέου, ἔρωτος πρὸς ἄλλον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέθνησκεν ὁ σύζυγός τῆς, ἡ Μαρία! Ν' ἀναγκάζηται ν' ἀπιστῆ πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ὠφελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς! Ἄλλ' ὄχι! δὲν ἠπίσται ποσῶς. Τὸν ἠγάπα καὶ τὸν ἠγάπα θερμώτατα. Ἄλλ' ὁ φίλος ἐκεῖνος, ὁ ἀνώτερος παντός φίλου, ἔπταιεν ἄρα γε ἐὰν ἐζήτη μέρος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, θέσιν ἄλλην ἐκείνης, ἣν τέως κατεῖχε; Καὶ πῶς νὰ συμβιβασῇ τὰ δύο ἐκεῖνα αἰσθηματα; πῶς νὰ τὰ περικλείσῃ ἀντίθετα καὶ ἀλληλομάχα ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μέρους, χωρὶς νὰ συγκρουσθῶσιν; Ὡ, βεβαίως ἔδει νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ ἕτερον. Ἄλλὰ ποῦ; Καὶ κατεσπαράσσετο ἡ καρδία τῆς, καὶ ἤμασσε καὶ δεινῶς ἐβασανίζετο.

Ταῦτα ἀνελογίζετο καὶ ὁ Ἀντωνίος, προσβλέπων τὴν Μαρίαν ὠχρὰν καὶ ταρασσομένην ἐν τῷ ὕπνῳ τῆς. «Τί νὰ αἰσθάνεται ἄρα γε; Ὡ! βεβαίως τὸ πρὸς τὸν σύζυγον αἰσθημα τὴν βασανίζει διὰ τρομακτικῶν περὶ αὐτοῦ ὀνειρῶν. Καὶ ἐγὼ ὁ ἀνόσιος τολμῶ νὰ μὴ ἀρκῶμαι εἰς τὴν ἀγνήν φιλίαν, ἣτις μᾶς συνδέει! Καὶ ἐγὼ ὁ ἀνόσιος τολμῶ νὰ καταπροδίδω ἀπὸ νηπιότητος φιλίαν. τώρα ὅτε ὁ φίλος μου διατρέχει τὰς τελευταίας του ἡμέρας! Θεέ μου! βεβηλῶ ἐν τῇ συνειδήσει μου τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ... τὴν ἀγαπῶ».

Καὶ ὁ Ἀντωνίος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν στηριξὰς τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός, «δεινὰ εἰσι φρεσὶ μερμυρίζων»...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τρομακτικῶν ὀνειρον ἀφύπνισε τὴν Μαρίαν. Τῇ ἐφάνη ὅτι εὐρέθη εἰς τὴν κορυφὴν ἀποκρήνου καὶ ὑψηλοῦ βράχου, βλέποντος πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἦτο μόνη. Ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐκρημνίσθη. ἠσθάνετο τὴν σκοτοδίνην τῆς καταπτώσεως, καὶ ἐν ᾧ ἐρρίγει εἰς τὸ ψῦχος τοῦ ὕδατος... ἀφύπνισθη.

— Ὁ Ἀνδρέας;

— Κοιμᾶται.

Ἐπλησίασε τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἔκυψεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ κινήσεως ἐλεγ-

χούσης τὴν μεγίστην φροντίδα, καὶ οἶνει ἐπιπλήττουσά ἐκυτὴν, διότι ἀκουσίως ἀπεκοιμήθη.

Ὁ Ἀντώνιος ἴστατο ἐκεῖ καὶ ἔβλεπεν ἐν ἐκτάσει. Αἱ ῥοδόχοροι τῆς κληδῆλας ἀκτῖνες ἐφλόγιζαν τὴν ξανθὴν καὶ ἄτακτον αὐτῆς κόμην· ὁ ὠραῖος λαϊμός της κυπτούσης ἔλαμψε ῥοδόχρους. Καὶ ἦτο οἶνει ἡ ἀγγλῆ, ἥτις περιέβαλλε τὴν εἰκόνα τῆς νέας γυναικός, ἐκείνην ἣν διεφύλαττεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Οὕτω καὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἔλαμπε ῥοδόχρους ὅλη, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ βεγγαλικοῦ, ὅπως ἦδη ὑπὸ τὸ τῆς κληδῆλας, ὅτε ἐμάγευσε τὸν φίλον του, καὶ τῷ ἐνέπνευσε τὸν σφοδρότερον τῶν ἐρώτων!

Ὡ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἔρωσ του ἐστερεώθη.

Ἡ Μαρία, βεβαιωθείσα περὶ τῆς ἡρέμου καταστάσεως τοῦ συζύγου της, ἀνηγέρθη ἡσυχῶς. Ἀλλά... εἶπον ὅτι ὕπνος ἐκείνος τοῦ Ἀνδρέα, ἦτο ὁ ὕπνος ὁ πρὸ τοῦ θανάτου.

Τῷ ὄντι περὶ τὴν πρῶην ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του καὶ τοῦ φίλου του.

Δ

Τὴν ἐπιούσαν λόγοι πένθιμοι συνετάρασσον τὴν ἀνωτάτην τάξιν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Αἱ ἐφημερίδες πᾶσαι, μετὰ θλίψεως ἀνήγγελλον τὸν σπαραξικάρδιον θάνατον τοῦ Ἀνδρέα Χ*. ἐξαιρούσαι τὰ προτερήματά του, τὴν εὐδαιμονίαν του, καὶ παρακαλοῦσαι τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ ἐνσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὴν βαρυνεθῆ σὺζυγόν του, αὐταὶ ἐκείναι αἱ ἐφημερίδες, αἱ πρὸ ἔτους σχεδὸν ἀπευθύνασαι αὐτῇ τὰ θερμότερα συγχαρητήρια διὰ τὴν εὐδαίμονα ἀποκατάστασίν της· πένθιμοι τοιχοκαλλήσεις προσεκάλουν τοὺς ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων εὐχεστουμένους εἰς τὴν κηδείαν του. Μελανὴ αὐλαία ἐκάλυπτε τὴν θύραν τῆς εἰσοδοῦ, τοῦ ἐν ὁδῷ Πατησίων μεγάρου. Μελανεῖμονες ὑπνῆρται ὑπεδέχοντο τοὺς προσερχομένους, ἐν ᾧ πολυπληθεῖς ἄμαζαι ἐστάθμευον πρὸ τῆς οἰκίας... Οἷας θλιβεράς εἰκόνας ἐπεφύλασεν ἡμῖν ὁ πρῶτος ἔρωσ!

Μεγαλοπρεπῆς τῷ ἐγένετο ἡ κηδεία τὴν 4ην μ. μ. ὥραν. Ταύτην ἔλαβε τὴν γεννησιότητά ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ἀτυχὴς σύζυγός του, πεζῇ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ Ἀντωνίου, μέχρι τῆς Μητροπόλεως, ἔνθα ἐψάλλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία. Μετὰ ταύτην ἡ κηδεία διὰ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού διηυθύνθη πρὸς τὸ νεκροταφεῖον. Διήλθον, νοεῖται, καὶ πρὸ τοῦ Ἐνοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔνθα συνελήφθη ὁ πρῶτος ἔρωσ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν. Ἀλλὰ φεῦ! τὸ φωτεινὸν ἐκείνο σύμπλεγμα τῶν γραμμάτων *Grand Hôtel d'Angleterre*, ὅπερ τότε ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Μαρίας, τότε ἦτο σκοτεινὸν καὶ ἐσβεσμένον. Τὸ πρᾶγμα ἀπλούστατον καὶ φυσικώτατον, διότι ἦτο ἡμέρα* ἀλλὰ τί παρεῖχεν εἰς τὴν εἰκόνα ἢ σύμπτωσις ἐκείνη!

[* Ἐπιταί τὸ τέλος.]

Ο ΔΙΚΕΝΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Μία τῶν θυγατέρων τοῦ διασήμου Ἀγγλομυθιστοριογράφου Καρόλου Δίκενς ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ *Cornhill Magazine* ἄρθρον, περιέχον περιέργους λεπτομερείας περὶ τοῦ κατ' οἶκον βίου τοῦ συγγραφέως· τοῦ «*Διατὸ Κόμπερφηλδ.*» Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου μεταφέρομεν τὰ κατωτέρω, ἐξ ᾧ ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ δικαιοῦμενοι νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς τὸν γενικὸν σεβασμὸν δὲν παύουσιν ὄντες ἀληθεῖς οἰκογενεάρχαι ἐν τῷ οἴκῳ των καὶ εὐάρεστοι ἐν ταῖς ἐαυτῶν σχέσεσιν, οὐδὲ κἂν ὑποπτεύουσιν αὐτοὶ — ἐνῶ τινὲς τῶν παρ' ἡμῖν λεγομένων λογίων εἶναι περὶ τούτου καὶ πεπεισμένοι — ὅτι θρεῖλουσι νὰ καθίστανται ἀπροσπέλαστοι, οὐχὶ μόνον τοῖς ξένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς οἰκειοτάτοις αὐτοῖς.

Ὁ πατὴρ μου ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδιῶν, τῶν ὁποίων ἐμάντευε τὰς διαθέσεις καὶ τὸν χαρακτήρα μετ' ἀξιοθαυμάστου ὀξυνοίας. Μετ' αὐτῶν συμπεριεφέρετο θελητικώτατα καὶ μετὰ μεταδοτικῆς φειδρότητος. Εἰς πᾶσαν μικρὰν δυσἀρέσειαν αὐτῶν ἐπεδείκνυε τσαύτην συμπάθειαν, ὥστε ἐνέπνευεν αὐτοῖς μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

Εἶδον παιδιὰ, δύστροπα μετὰ παντὸς ἑτέρου ξένου, νὰ τείνωσιν αὐτῷ τὴν ἀγκάλην ἢ νὰ ὀρέγωσι τὴν χεῖρα, ὅπως συμβαδίσωσι μετ' αὐτοῦ.

Πρὸς τὰ ἴδια ὅμως τέκνα του ἦτο πολὺ αὐστηρότερος ἢ πρὸς τὰ ἀλλότρια. Οὐχ ἦττον, οὐδὲν ἡμῶν ἐδίσταζε νὰ αἰτήσῃ παρ' αὐτοῦ βοήθειαν ἢ συμβουλήν. Προκειμένης τινος παρακλήσεως, ἢ μικροτέρῃ τῶν θυγατέρων του, τὴν ὁποίαν ὁ Δίκενς ὑπερηγάπα, ὠθεῖτο ὑπὸ τῶν λοιπῶν τέκνων ἐντὸς τῆς πατρικῆς βιβλιοθήκης καὶ πάντοτε ἐξήρχετο νικητρία. Ἐθεωροῦμεν ἐκείνην τὴν βιβλιοθήκην ὡς τόπον μυστηριώδη. Ἐνέπνεε δ' ἡμῖν εἶδος τρόμου, διότι εἶχονμεν διαταχθῆ νὰ διερχώμεθα πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς ἀθροῦσως.

Ἐν ὀμίλῳ παιδιῶν, αὐτὸς διηύθυνε τὰ πάντα. Εἶχε πραδοξὸν ἰκνότητα εἰς τὴν ταχυδακτυλοουργίαν καὶ πολλὰς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων — ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ πρωτοτόκου του — ἐνεδύετο ὡς μάγος καὶ δισκέδαζε τοὺς μικροὺς θεατὰς του δι' ἀστειοτάτων διηγήσεων καὶ εὐχεστοτάτων παιγνιδίων.

Πρὸ μιᾶς τῶν τοιούτων πανηγύρεων, ὅτε δύο τῶν θυγατέρων του ἦσαν ἀκόμῃ πολὺ μικραὶ, ἠθέλησεν ὅπως αὐταὶ διδάξωσι τὴν πόλκαρ εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν φίλον του γελοιογράφον Λήχ. Τὰ μαθήματα ταῦτα, διδόμενα ὑπὸ δύο παιδιῶν πρὸς δύο ἄνδρας, εἶχον πολὺ τὸ κωμικόν, ἀλλὰ τὰ τέσσαρα ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα ἐτήρουν ἐπίσημον σοβαρότητα. Πολλὰς δέ, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ μαθήματος, ὁ Δίκενς ἤσκειτο μόνος.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἑορτῆς, αἱ δύο μικραὶ διδασκάλισσαι ἦσαν πολὺ τεταραγμέναι, ἀλλ' οἱ δύο μεγάλοι μαθηταὶ περιεποίησαν εἰς αὐτὰς τιμὴν.

Εἰς τὰς ἐν οἴκῳ θεατρικὰς παραστάσεις, ὁ Δίκενς ἦτον οὐχὶ μόνον μέγας ἠθοποιός, ἀλλὰ καὶ ἀπαράμιλλος διευθυντὴς τῆς σκηνῆς. Ἀπαντα τὰ μέλη τοῦ θιάσου ἐφοβοῦντο αὐτόν. Κατὰ τὰς δοκιμὰς, ἀ-

παντες εἰργάζοντο σπουδαίως καὶ ἐν ἀποτυχίᾳ ἔκλαιον. Ἐγίνωσκον ὅτι δὲν προὔκειτο νὰ διασκεδάσωσι μόνον, ἀλλ' ἔδει νὰ λαμβάνωσι τὸ πρᾶγμα σοβαρῶς.

Ὁ Κάρολος Δίκενς ἐγίνωσκεν ἐκαστοτε ἀπὸ μνήμης ὀλόκληρον τὴν κωμωδίαν καὶ ἐνεσαρχοῦτο, ἐκ περιτροπῆς, ἕκαστον τῶν προσώπων αὐτῆς.

Ὁ πατὴρ μου ἠγάπα πολὺ τὰ ζῶα καὶ ἰδίως τοὺς κύνες. Ἡ κυρία Βούρσερ, μικρὰ λευκὴ κύων τῆς Πομερανίας, μὲ μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ μαῦρον ῥύγχος, τὸ θεωπευτικώτερον καὶ θελητικώτερον ἐν τοῦ φύλου της, ἐδωρήθη αὐτῷ ἐνῶ ἦτο κατ' ἕξ ἐβδομάδας μεγαλύτερα τὴν ἡλικίαν τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς του.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠγάπησε τὴν μικρὰν κύνα, διασκεδάζων νὰ βλέπῃ αὐτὴν τρέχουσαν μεταξὺ ἐνὸς κυνὸς τοῦ Ἀγγίου Βερνάρδου καὶ ἑτέρου θηρευτικοῦ — διότι πλησίον ἐκείνων ἐφάνετο τόσον μικρὰ! Ἐλάλει πρὸς αὐτὴν διὰ τόνου φωνῆς ἰδιαίτερου, ἐκείνη δ' ἐγνώριζεν αὐτὸν τόσον καλῶς, ὥστε τῷ ἀπεκρίνετο ἀπὸ τῆς ἀπωτέρας γωνίας τῆς οἰκίας ἢ τοῦ κήπου.

Ἡ κυρία Βούρσερ ἠρέσκετο νὰ θεωπεύηται διὰ τοῦ ποδός. Πολλάκις δὲ τὴν ἐσπέραν ὁ πατὴρ μου ἀφήρει τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων του καὶ διὰ γυμνοῦ ποδός, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναγνώσεως ἢ τοῦ καπνίσματος, ἐθώπευε τὸ ἀγαπητὸν ζῶον.

Εἰς τῶν γάττων ἡμῶν ἦτο κωφός, ἐπομένως δὲν εἶχεν ὄνομα, ἀλλ' οἱ ὑπῆρται ἐγίνωσκον αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ γάττος τοῦ κυρίου, ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πατέρα μου ἀπάτου στοργῆς του. Παρηκολούθει αὐτὸν ἀπανταχοῦ.

Ἐσπέραν τινα, πάντες οἱ τοῦ οἴκου μέτεβησαν εἰς χαρὸν, πλὴν τοῦ πατρὸς μου, ὅστις ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ γάττου. Ὁ Δίκενς ἀνεγίνωσκε πλησίον μικρᾶς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε λυχνία. Αἴφνης ἡ λυχνία σβένηται. Ὁ πατὴρ μου ὅμως, ἐνδιαφερόμενος μεγάλως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀνῆψεν ἐκ νέου τὴν λυχνίαν, ἐθώπευσε τὸν γάττον, ὅστις ἐθεώρει αὐτόν μετὰ περιπαθοῦς βλέμματος καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσίν του. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἐγείρας τυχαίως τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδεν ὅτι ὁ γάττος, δι' ἐνὸς τῶν ποδῶν του, ἤθελε νὰ σβέσῃ τὸ φῶς τῆς λυχνίας. Τότε ὁ Δίκενς ἐνόησε τὸ βλέμμα τοῦ ζῶου, ἔκλεισε τὸ βιβλίον καὶ ἐκοιμήθη μετὰ τοῦ γάττου, μέχρις οὗ οἱ τῆς οἰκογενείας του ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ χοροῦ.

Δμλ

Ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ ἐξῆς βιβλία:

Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς· Ἡμμερικῶς, μυθιστόρημα ὑπὸ τοῦ Νουλίου Βέρν, λεπτὰ 60.

Ἀπομνημονεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπασπιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, β. 1 [ἰλιθ. Ταχ. 1.30].

Ἑλληνικὸν Ἀγῶνος τῷ Τριακασταθρακῶν Ἐπαθλον, διήγημα Γρ. Δ. Στυλοπούλου, β. 1.

Ἐπιστολαὶ μᾶς Μηδιστινίας, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπ. 40.

Ἐτικόνες, σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπόρου, 1. 60.

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΡΙΠΙΝΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3